

Srečen bom, če... Bom imel pogum za podelitev!

”Blagor ubogim v duhu,
Kajti njihovo je nebeško
kraljestvo” (Mt 5,3)

Cilj

Naučiti se darovati in prejemati,
tako da merimo svoje potrebe
s potrebami drugih.

Kako je šlo?

Na začetku je faza sprejemanja, v kateri
je pomembno pustiti prostor za pogovor
in sporočanje tega, kar je vsak živel, narejenih
izkušenj in težav. Sprejeti pomeni, da začutijo
dobrodošlico in se vsak dobro počuti: ustvarjalnost
nam bo pomagala najti najbolj primerne oblike.
Lahko tudi spomnimo na cilje, ki smo si jih
zastavili na zadnjem srečanju: »Kako je šlo?«

Uvodna aktivnost

Ogled kratkega video posnetka in razmišljanje o
”MOČI VELIKODUŠNOSTI” (PRIPONKA)

TRAJANJE: videoklip 3’05” s približno 30 min razmišljanja o tem

GRADIVO: Aparat za ogled video posnetka, papir in pisala za vsako podskupino, zemljevid mesta

POTEK: Pred ogledom video po-

snetka svetujemo po majhnih skupinah (3/4) možgansko nevihto o pojmu “velikodušnosti”. Vsaka podskupina bo razmislila o svojih izkušnjah velikodušnosti ali izkušnjah drugih, se dogovorila za definicijo in našla tri najpomembnejše značilnosti velikodušnosti (npr. zastonjskost, splošna, plodna itn.). Skupine si izmenjajo rezultati in morebitne izkušnje, ki so prišle na dan med skupinskim delom.

NASVET: Video posnetek prikaže življenjski slog velikodušne osebe in odpira vprašanje medsebojnosti v velikodušnosti: »Kaj prejme tisti, ki je pripravljen podeliti to, kar ima?« Da bi skupina razmišljala o tem, lahko prekinemo ogled na 1’49” in začnemo pogovor o tem, kaj prejme lik iz video posnetka iz tega življenjskega sloga. Ogled sklepnega dela bo potrdil ali pa ne predvidevanja skupine.

SKLEP: Ob sklepu lahko skupina najde “kraje” velikodušnosti v svojem kraju in jih označi s pomočjo zemljevida. To so kraji, kjer se ta krepost udejanja in jo lahko povečajo tako meščani kot otroci iz te skupine.

Živimo tako

Vse se je začelo nekega večera, ko sem se srečal z nekaterimi gen 3 pri družini, ki ima precej velike denarne težave. Opazili smo, da nimajo peči. Ko smo odhajali, smo se pogovarjali: »Ne bomo si dali miru, dokler je ne najdemo!« Eden izmed nas je imel v svoji garaži neuporabljeno peč in mama jo je rada podarila. Zagnali smo se v palermski promet, da bi jo takoj oddali. Okoli nas je veliko mladih hitelo na zabavo, saj je bila sobota zvečer. Nas pa ni moglo nič bolj razveseliti, kot to hitenje, da bi nekoga osrečili.

Iz te izkušnje se je rodila ideja po stalni aktivnosti: akcija 'vrečka'. Prazne nakupovalne vrečke smo dali prijateljem in sorodnikom s prošnjo, naj jih vrnejo s hrano, ki jo bomo razdelili med reveže. Po enem tednu so nam vrnilo nabito polne vreče. Od tedaj se akcija uspešno ponavlja. Pri delitvi revežem imamo veliko izbire, ker se je podaljšal spisec družin, katerim naj pomagamo.

(Palermo – Italija)

Meni se
je zgodilo...

V globino

«DAJATI, IZBIRA JE NA NAS»

Vera Araujo (sociologinja), Kultura dajanja, superkongres 2002 - Forum otrok Loppiano, 28. maja 2002

Bi nam lahko govorila
o kulturi dajanja?

Rečemo lahko, da **obstajata dve kulturi**, dve miselnosti, dva načina gledanja in pojmovanja življenja: po eni strani individualizem, s katerim vsak hoče slediti svojim interesom, svojemu udobju in kulturo, ki nastaja iz tega individualizma, bi lahko imenovali 'kultura imetja'. Imeti, hoteti stvari: to prevladuje v življenju številnih ljudi in otrok, njihove izbire so usmerjene v porabništvo, v neobrzdano željo posedovati stvari in predmete. Veste, kaj je posledica tega? Tega niti ne opazimo, a postanemo nasilni, protagonisti konfliktov in napetosti v družbenem življenju, kajti vsak misli le nase. Tako postanemo protagonisti vojn med narodi, saj vojne nastanejo zaradi sebičnosti, zaradi individualizma. Ta vrsta kulture se imenuje **kultura imetja**.

Vendar ni edina. Mi smo lahko protagonisti drugačne kulture, alternativne kulture kulturi imetja in to je kultura novega človeka, nove mladine, ki niso več individualisti, ampak altruisti, niso več posedovalci, ampak darovalci. Zato je ta alternativna kultura **kultura dajanja**. (...) Ko pa gledamo na to kulturo, da bi jo živeli, da bi jo sprejeli za svojo, si moramo zastaviti vprašanje: kako dajati? Kako moramo dajati? 'Dati' ni preprosto, ni enostavno, je umetnost, ima svoj slog, svoj način drže in ravnanja. Zato moramo razumeti, doumeti, se naučiti značilnosti dajanja, da bi lahko dajali dobro, ker ni dovolj dati, treba je dati dobro.

Prva značilnost dajanja je **lzastonjskost**, dati moramo zastonj. Dati je dejanje brez interesa. Če nekdo da, da bi dobil kaj drugega, to ni pravo dajanje. Če nekdo da iz oholosti, da bi bil prijeten, da bi drugi videli, da daje, to ni pravo dajanje. Dajanje je zastonjsko, to je prva značilnost.

Druga značilnost dajanja je **veselje**, dati je treba z veseljem, s polnim veseljem.

Obstaja Jezusova beseda v evangeliju, ko pravi: "Večje veselje je v dajanju kot v prejemanju". Mati Terezija iz Kalkute, Nobelova nagrajenka za mir, je govorila: "Kdor daje z veseljem, daje na najboljši način; kdor daje z veseljem, daje več; Bog ljubi tistega, ki daje z veseljem. V dajanjju je globoko veselje, kajti to, kar prejmemo, je veliko več od tega, kar damo."

Zato veselje, polnost veselja: to je še ena značilnost dajanja.

Končno je tretja lastnost dajanja **obilje**, dajati z obiljem, ne prešteto. (...) Tudi tu je lep stavek Matere Terezije iz Kalkute, ki je govorila: "Nekaj vas prosim: ne bojte se dajati, a ne dajajte od odvečnega, dajte tudi tisto, kar vas stane. Nočem, da bi dajali od viška, hočem, da mi date tako, da si nekaj odtrgate." (...)

Lahko pa se dodatno vprašamo: **kaj je treba dati?** Glejte, najprej najpomembnejše dobrine in to so duhovne dobrine. Prvi dar, ki ga moramo dati drugim, je dar nas samih, naše ljubezni, našega prijateljstva, dar miru, sprejemanja, poslušanja, dar nas, duhovni darovi. (...) Če živimo tako kulturo dajanja, ustvarja v

nas novo miselnost, nov način razmišljanja in gledanja na stvari in nas usposablja, da tudi z dejanji premagamo kulturo imetja, da se borimo proti volji po posedovanju in po želji za oblastjo.

Predvsem nas usposablja ustvarjati družbo, v kateri živimo podeljevanje, skupnost dobrin med vsemi, da bi prišli do občestva edinstvi src. Lahko ustvarjamo novi svet, v katerem so otroci skupaj z odraslimi protagonisti, ker so graditelji, ne samo opazovalci, ampak graditelji. Rečemo lahko, da je s kulturo dajanja možen novi svet. 💡

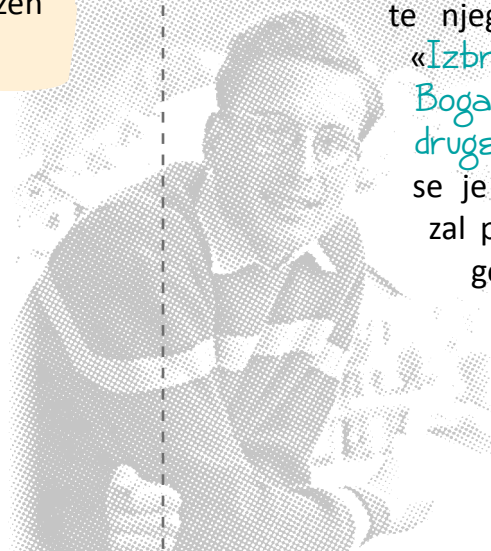
IZBRAL SEM SAMO BOGA

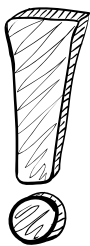
*Chiara Lubich,
Beseda življenja,
julij 1979*

(...) Imenovali so ga Eletto. Bil je visok, lep, razumen in bogat mladenič. Ko je začutil, da ga Bog kliče, naj mu sledi, se ni pomišljal niti za trenutek. Ni se obrnil nazaj. Zdelo se je, da zanj bogastvo sploh ne obstaja. Vse je razdal. Ko je iz ljubezni pomagal nekemu dečku, ga je doletela smrt v jezeru pri komaj trintridesetih letih. Tam so na spominsko ploščo napisane te njegove besede: **«Izbral sem samo Boga, prav nobene druge stvari»**. Ko se je Eletto prikazal pred Jezusom, gotovo ni slišal, da bi mu bilo rečeno:

»laže gre kamela skozi šivankino uho, kakor bogataš pride v božje kraljestvo.« (...) Te ta Jezusov stavek čudi? Poskusimo razumeti pravi pomen teh besed! Jezus ne obsodi dobrin samih po sebi, ampak bogataša, ki je nanje navezan. Vse namreč **pripada Bogu** in bogataš ravna, kakor bi bilo bogastvo njegovo. Kakšna naj bi bila zato naravnost nekoga, ki poseduje? Imeti mora **svobodno srce, popolnoma odprto Bogu**, imeti se mora za upravitelja svojih dobrin. **Dobrine te zemlje** niso same po sebi zlo, ni jih treba zaničevati, ampak **dobro uporabljati**. Ne sme biti daleč od njih roka, ampak srce. Znati jih je treba uporabljati v dobro drugimi. 💡

Poskusil bom!

Chiara je zaupala gen 3 širjenje kulture dajanja med mladimi. Kako bi prenesli to Otrokom za edinstvo vašega kraja? Vprašajte tajništvo in animatorje OZE in pripravite dogodek ali akcijo skupaj z otroki vašega kraja. Tu so zapisane dobre prakse, da bi v **PODELJEVANJU** našli vir sreče:

1. Dati na kup oziroma preveriti, če nimamo preveč stvari, ki bi lahko prišle prav drugim. Naj to, kar smo zbrali v skupnosti ali med osebami, kroži med tistimi, ki to potrebujejo.
2. Odkriti družino, sošolca v težavah in mu konkretno pomagati
3. Bi bilo potrebno, da se nam pridružijo drugi otroci in odrasli? V nekaterih deželah so pripravili zasebno facebook stran, v kateri je vsak dajal v skupnost, kar kar hoče ali izrazil potrebo, svojo ali nekoga, ki ga pozna.

Na kakšni točki smo?

Da bi dosegli kak cilj, je treba vaditi vsak dan in si zapisovati pozitivne spremembe in težave. To nam bo do naslednjega srečanja pomagalo, ko bomo imeli čas za izmenjavo izkušenj.

Sem uspel konkretno živeti kulturo dajanja?

Skom?

Kaj sem podelil?

Kaj se je spremenilo v meni in okoli mene?

Za asistente

Vrednotenje po srečanju

- 🌀 So predlagane aktivnosti povečale zanimanje mladih za ta blagor?
- 🌀 Je od gen 3 prišla potreba po posebnem okolju, kjer je težko uresničevati pravičnost?
- 🌀 Kako so se obvezali, da bi to živeli? Treba jih je spremljati in podpirati do naslednjega srečanja v tej njihovi odločitvi.
- 🌀 Je zame ta tema končana ali menim, da manjka še kaj, s čimer bi se pogovorili na naslednjem srečanju?
- 🌀 So se pojavile težave? Kaj je koristno upoštevati, da bi bilo drugič bolje?